

— Богъ да го прости! — каза, вмѣсто отговоръ, горскиятъ.

И ми описа последнитѣ житейски минути на „стария скитникъ“.

— „Нали знаешъ, около Поленица се навъртатъ много мечки. Отъ тѣзи мечки добитѣкътъ, що пасѣлъ дѣдо Григоръ, се много наплашилъ. Преди зори, на тъмна нощъ дѣдо Григоръ станалъ да нагледа говедата, но при появата му тѣ се подплашили, като го взели за мечка. Преди да успѣе да се обади и успокои изплашенитѣ говеда, якъ волъ се хвърлилъ срещу стареца. При мушкането единъ отъ рога на вола се уплелъ въ пояса. Добичето разбрало грѣшката си и се дръпнало, но повлѣкло и стареца, когото влачило изъ гората. Когато волѣтъ успѣлъ да си освободи рога, дѣдо Григоръ билъ вече получилъ тежки рани, отъ които наскоро умрѣлъ“ — завърши разказа си развълнуваниятъ горски стражаръ.

Сбжднаха се думитѣ му, които ми каза при раздѣлата:

— Въ планината искамъ да си умра, както си и живѣхъ все изъ нея...

Въ този залутанъ край на Рила планина често шетатъ мечки. На два пѣти попадахъ на тѣхъ, но безъ да ги видя съ очи. Когато продължихъ пѣтя си, следъ раздѣлата ми съ дѣдо Григоръ, къмъ Сухо село се вече мръкна. Пѣтечката вие изъ борова гора и клекъ. По едно време чувамъ шумъ отъ дивечъ ту отъ едната, ту отъ другата страна на пѣтя. Но какъвъ е този дивечъ, не проумявамъ. Отминахъ и забравихъ. Още съ пристигането ми въ бараката на горскитѣ, Георги, горскиятъ, ме пита, кого съмъ срещналъ изъ пѣтя.

— Никого, — казвамъ. — Отъ дѣдо Григоръ дотукъ жива душа не срещнахъ. На едно мѣсто чухъ шумъ въ гората, но отъ какво бѣ, не разбрахъ.